

Iubire

Cârdei V. Mariana

Am plecat să colind lumea cea mare,
scăldată de ape, iubită de soare,
și chiar mi-a plăcut ce am văzut,
dar m-am întors deoarece-mi place mai mult,
ceea ce văzusem înainte de a pleca:
țara, orașul, casa, grădina, tihna căminului
și dragostea din inima ta.

Din sălcii, ramuri albite de promoroacă
se-pleacă spre lacul de cleștar.
Luna argintie, cu mantia-i brodată-n stele,
vegheată de luceafăr, pământu-l luminează.
Mulate-n rochii negre din catifea,
ciori zgribulite poposesc croncănind
pe altarul de gheață al iernii.
Pretutindeni, zăpada viscolită-n troiene
acoperă discret păcatele omenirii.

Aduceri aminte mă copleșesc...
inima-mi bate năvalnic, freamătând de iubire.
Ferestrele-s pictate-n dalbe flori de gheață,
focul încălzește căminul și lumina difuză
creează magie...
Împodobit cu globulețe și ghirlande din beteală
bradul cu cetină de jad strălucește-n întuneric.
Asemeni unui covor mătăsos, întinsă pe podele,
blana ursului polar mângâie trupurile fremătânde,
cuplate-n dansul frenetic al dragostei...

Privirea ta mă țintuiește licărind în noapte,
gura-ți însetată-mi soarbe roua vieții,
atingerea buzelor fierbinți mă înfioară...
Brațele avide mă caută, mă cuprind,
șoaptele dragostei îmi încântă auzul,
măinile-ți alunecă pe sâni, mă dezmiardă,
și-n clipa următoare, lava vulcanului erupe
revărsându-se fierbinte în câmpia fertilă,
la poalele Muntelui Venus, într-un extaz profund.

Cutremurul propagă iubirea-mpărtășită
și-n valuri legănați, trăim a vieții clipă.
Este iubirea simplă, în marea ei splendoare,
ce-n clipa procreerii-i forța creatoare.

În liniștea deplină ce-nvăluie chiar zorii
visăm la nemurire, visăm moștenitorii.
Și iată-n plină toamnă, de dimineață-n zori,
s-a născut o fetiță - o floare-ntre flori...